

Arrest

nr. 281 799 van 14 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2022.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 27 oktober 2022 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 24 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 24 juni 2020.

1.2. Op 25 juni 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 19 juli 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent een moslim van de soenitische strekking. U bent in 2003 geboren in Osmankhel, een dorp gelegen in het district Maidan Shar van de Afghaanse provincie Wardak. U ging er gedurende drie jaar naar school, maar niet voltijds.

Uw vader had goede contacten met de ALP-commandant A. H.. Uw vader werkte voor hem, maar het is onduidelijk wat hij juist deed voor de commandant. Op een bepaalde moment liet uw vader u ook werken voor A. H.. Zo moest u eten brengen naar de controleposten. U deed dit voor een paar maanden tot de taliban het ontdekte en u op een nacht ontvoerde. U werd enkele nachten gevangen gehouden tot er verschillende bombardementen plaatsvonden. Bij het tweede bombardement werd de schuur geraakt waarin u gevangen gehouden werd. In de chaos die hierna ontstond kon u weglopen. U liep naar uw huis waar uw verwondingen verzorgd werden. Na drie of vier maanden besloot uw vader dat het veiliger was om u weg te sturen. Uw wonden waren nog niet volledig genezen, dus u kreeg medicatie mee.

U verliet uw geboortestreek en reisde samen met uw neef, de zoon van uw zus I. S. (20/10581), naar België. Hij vertrok omwille van zijn eigen problemen die niet gelieerd waren aan de uwe. In België dienden jullie samen een verzoek om internationale bescherming in op 24 juni 2020. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de kopieën van de volgende documenten neer: uw tazkara, een enveloppe, de bevestiging van uw problemen, de tazkara van uw vader, een verslag van het centrum.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U kon het CGVS immers niet overtuigen van uw samenwerking met de ALP-commandant A. H., noch van de problemen die u hierdoor gekend zou hebben met de taliban.

*Zo bent u er vooreerst niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u ooit **samenwerkte met A. H., een commandant van de Afghaanse Lokale Politie (ALP)**. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers danig vaag en tegenstrijdig dat er geen geloof aan gehecht kan worden. Zo kon u vooreerst niet op coherente wijze vertellen over de periode waarin u samenwerkte met de ALP. Aanvankelijk zei u namelijk dat deze samenwerking lang duurde (CGVS p.6). Later in het persoonlijk onderhoud sprak u dan weer van een periode van een paar maanden en nog later gaf u aan dat u slechts een korte periode met de ALP samenwerkte (CGVS p.11, 12). Deze samenwerking vormde nochtans de oorzaak van uw vervolging. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u hier coherent over kan vertellen, in casu quod non. Over de aard van deze samenwerking beperkte u zich dan weer tot zeer summiere verklaringen. U gaf hierbij enkel aan dat u eten bracht op vraag van de commandant en dat u daar geld voor kreeg (CGVS p.6, 7). Hoe deze samenwerking tot stand was gekomen en de exacte verhouding tussen uw vader en A. H. kon u dan weer niet concretiseren (CGVS p.6).*

In een regio met een sterke aanwezigheid van de taliban moet het evenwel niet vanzelfsprekend zijn geweest om geregeld voedsel te brengen naar de controlepost van de ALP. Dergelijke controleposten zijn

immers vaak een doelwit van de taliban en voor u was het dus niet zonder risico om een dergelijke post te benaderen. Dat uw vader u herhaaldelijk naar een controlepost stuurde, zonder uitleg, context of de nodige veiligheidsmaatregelen lijkt dan ook merkwaardig. Van een persoon in uw specifieke situatie kan dan ook een meer gedetailleerd en doorleefd relaas verwacht worden. Op dit punt blijft u in gebreke. Ook wanneer u geconfronteerd met de vaststelling dat uw vader u een gevaarlijke opdracht gaf, kun u geen verklaring geven voor de keuze van uw vader (CGVS p.12). U bent er zo niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw samenwerking met de ALP.

Gezien uw ongeloofwaardige banden met de ALP, maakt u eveneens niet aannemelijk dat u hierdoor problemen gekend zou hebben. Deze vaststelling wordt overigens bevestigd door uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende **uw ontvoering door de taliban**. Zo staat de reactie van de taliban niet in verhouding tot de daden die u stelde. U gaf immers aan dat u slechts eten bracht naar de controlepost van de ALP (CGVS p.6, 11, 12). Hoewel een dergelijke activiteit niet aangemoedigd zal worden door de taliban, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de taliban enkel voor deze daden de tijd in middelen zou vrijmaken om u te ontvoeren, verschillende dagen vast te houden en op u in te praten (CGVS p.11-12). Indien de taliban alsnog besloten om u danig veel tijd en middelen in u te investeren, kan verwacht worden dat de baten voor de taliban hierbij aanzienlijk zouden zijn, in casu quod non. U kon namelijk nauwelijks vertellen wat het doel was van de taliban. U gaf aanvankelijk aan dat de taliban u er herhaaldelijk op wees dat u voor de ontrouwen werkten en dat ze u misschien een brug gingen laten opblazen (CGVS p.12). Pas wanneer u erop gewezen werd dat de acties van de taliban niet in verhouding stond ten opzichte van uw daden, gaf u aan dat ze u wouden rekruteren (CGVS p.12). Dat u slechts na een expliciete confrontatie aanhaalde dat de taliban u in werkelijkheid wou rekruteren, doet evenwel vermoeden dat u uw relaas opbouwde naarmate het persoonlijk onderhoud vorderde. Uw verklaring dat de taliban u ontvoerde om u vervolgens onder dwang te rekruteren kan bovendien niet overtuigen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat het conflict in Afghanistan intensiever is geworden sinds het vertrek van de International Security Assistance force (ISAF) in 2014 (zie "landeninformatie", document 2, p.7 en document 2, p.7-9). Hierdoor nam het onveiligheidsgevoel onder Afghaanse burgers toe en het vertrouwen in de Afghaanse overheid af waardoor meer Afghanen zich spontaan aansloten bij de taliban (zie "landeninformatie", document 2, p.8). Bovendien verdwenen door het vertrek van de internationale troepen verscheidene jobs in Afghanistan. Aangezien de taliban hun strijders een loon uitbetaalde, werd het nog aantrekkelijker voor Afghanen om zich bij de taliban te voegen (zie "landeninformatie", document 2, p.12, 14). Gezien het ruime aanbod van vrijwillige strijders moest de taliban minder Afghanen dwingen om hen te voegen. Er is dus geen sprake van systematische gedwongen rekrutering zoals u verklaart (zie "landeninformatie", document 2, p.19). Gedwongen rekrutering gebeurt slechts per uitzondering en hierbij focust de taliban zich op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie "landeninformatie", document 2, p.8, 9 12, 14). U beschikt echter niet over het profiel waarnaar de taliban op zoek gaat bij gedwongen rekrutering. U beschikt namelijk niet over enige militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban. Het blijft hierbij bovendien onduidelijk waarom de taliban al die tijd en middelen zou investeren om iemand die reeds samenwerkte met de overheid te overtuigen om voor hen te strijden. Na confrontatie met deze vaststelling, kwam u niet verder dan de herhaling dat er geen enkele andere reden was waarom de taliban u wou rekruteren buiten dat u eten leverde aan de ALP (CGVS p.12). Uw verklaringen betreffende uw ontvoering bleken daarenboven tegenstrijdig. Zo gaf eerst aan dat u een paar maanden door de taliban werd vastgehouden (CGVS p.10). Later in uw persoonlijk onderhoud gaf u dan weer aan dat u slechts drie dagen door de taliban werd vastgehouden (CGVS p.11). Het verschil tussen een verblijf bij de taliban van enkele maanden en enkele dagen is evenwel danig aanzienlijk dat deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate ondermijnt.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door **het gedrag dat u stelde na uw ontvoering**. Nadat u er op wonderbaarlijke wijze in slaagde om te ontsnappen aan de taliban bleef u immers nog drie tot vier maanden in uw eigen huis wonen (CGVS p.11). Van iemand die net uit de handen geglipt was van de taliban kan evenwel verwacht worden dat die alles in het werk zou stellen om niet opnieuw in handen te komen van de taliban. Dat u desondanks verschillende maanden in hetzelfde huis verbleef als hetgeen waaruit u ontvoerd werd, kan dan ook allesbehalve overtuigen. Uw verklaring dat het gevaar beperkt was aangezien iedereen dacht dat u overleden was, biedt hierbij geen verschoning (CGVS p.11). U legde hierover immers tegenstrijdige verklaringen af.

Zo gaf u enerzijds aan dat niemand u zocht aangezien iedereen vermoedde dat u was omgekomen in de aanvallen op de taliban, maar anderzijds gaf u aan dat de taliban u wel zocht omdat ze u verantwoordelijk achtte voor diezelfde aanslag (CGVS p.11). Geconfronteerd met het vreemde gedrag om in uw eigen huis te blijven wonen ondanks het gevaar dat u liep, gaf u aan dat u nergens anders heen kon (CGVS p.13).

U had evenwel een zus die in Nangarhar leefde en waar u tijdelijk terecht zou kunnen (CGVS p.7). Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan de verklaring dat de taliban u overal zou vinden (CGVS p.13). In een situatie waarbij u net uit de handen geglipt bent van een lokale groep talibs, lijkt een verblijf bij uw zus in Nangarhar alsnog interessanter dan een verblijf in uw eigen huis. Bovendien komen uw verklaringen over deze drie tot vier maanden die u nog in uw huis verbleef weinig doorleefd over. Gevraagd naar de wijze waarop u zich deze maanden bezig hield, gaf u aan dat u niets kon doen vanwege uw verwondingen (CGVS p.13). Van iemand die zich 3 tot 4 maanden moest verbergen van de buitenwereld kan enige doorleefdheid verwacht worden. U bleef hierbij duidelijk in gebreke. Tot slot is het opvallend dat uw familie drie tot vier maanden heeft kunnen verbergen dat u levend en wel in hun huis verbleef. U gaf namelijk aan dat er herhaaldelijk een dokter naar uw huis kwam (CGVS p.11). Dat een dokter plotseling verschillende bezoeken aan uw huis bracht, moet namelijk zijn opgevallen in de buurt. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat deze bezoeken in het geheim gebeurde en dat het geen echte dokter was (CGVS p.14). Deze verklaring kan evenwel niet volstaan. Dat de dokter geen echte dokter was, wilt immers niet zeggen dat deze man in de buurt gekend stond als de persoon die gewonden verzorgde. Daarnaast blijft het opvallend dat deze dokter herhaaldelijk uw huis kon betreden zonder dat een buurtbewoner dit opmerkte.

Ter volledigheid wenst het CGVS nog op te merken dat de samenwerking van uw vader met A. H. volgens u lang geleden was en dat de taliban hier niet van op de hoogte was (CGVS p.6, 13). Over de exacte aard van deze samenwerking kon u nauwelijks informatie geven (CGVS p.6-7). De eventuele beperkte samenwerking of vriendschap van uw vader met een lokale commandant van lang geleden op zich kan niet volstaan om te wijzen op een mogelijk risico op vervolging in uw hoofd. Daarvoor is deze band te beperkt en onvoldoende actueel. Bovendien kon uw vader probleemloos in uw herkomstregio blijven wonen (CGVS p.8). U maakt zo niet aannemelijk dat u omwille van het, beperkte, profiel van uw vader problemen zou kennen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u op basis van uw asielmotieven noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat **de machtsovername door de taliban** impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 25 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van

incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open

combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mazar-e-Sharif. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel*

van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt

bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De **documenten** die u voorlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw tazkara, de tazkara van uw vader en de enveloppe bevestigen hoogstens uw identiteit en herkomst die niet betwijfeld worden in de bovenstaande beslissing. De bevestiging van uw problemen betreft een getypt document met een stempel dat door eender wie kan worden nagmaakt. Een dergelijk document heeft dan ook nagenoeg geen bewijswaarde. Bovendien betreft deze brief slechts een herhaling van uw verklaringen die zonder enig extra bewijs bevestigd worden. Gezien het gesolliciteerde karakter van deze brief, kan het document de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. In de e-mail van 25 maart 2022 sprak de dienstcoördinator van Fedasil van schooldocumenten, de bijlage van deze e-mail bevatte evenwel geen schooldocumenten. Het verslag van het asielcentrum dat u neerlegt heeft enkel betrekking op uw functioneren in het centrum en niet op uw problemen bij terugkeer naar Afghanistan. Uit deze documenten blijkt evenmin een bijzondere kwetsbaarheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht. Hij wijst er op dat de verklaringen van kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat hij met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd en volhardt dat hij steeds de waarheid heeft verteld. Hij citeert rechtspraak van de Raad, stelt dat het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen op zich niet volstaan om iemand het statuut van vluchteling te weigeren en verwijst naar het UNHCR “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*” (paragrafen 198 en 199). Verzoeker wijst er op dat hij alles heeft verteld en niet meer kan vertellen en dat eventuele tegenstrijdigheden slechts kunnen gevonden worden door het minutieus vergelijken van beide verklaringen en geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Hij meent dat hij wel in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling en dat er dient vastgesteld te worden dat hij een zeer gedetailleerd relaas heeft gedaan van de gebeurtenissen. Volgens verzoeker smeekt zijn vader hem om niet terug te keren naar Afghanistan en wordt zijn vader lastiggevallen door de Taliban en leeft ALP-commandant A.H. ondergedoken. Hij wijst er verder op dat “*de samenwerking een 5 à 6 maanden heeft geduurd. Verzoeker wijst erop dat zijn vader deze samenwerking tot stand had gebracht. A. H. was immers een vriend van zijn vader. Bovendien werkte zijn vader als informant voor A. H.. Dit werk deed zijn vader al zeer lang. Zijn vader is dit werk blijven doen tot aan de machtsovername door de taliban. In weerwil tot de beweringen van verwerende partij is verzoeker nooit onvoorzichtig te werk gegaan. Zijn werk hield inderdaad risico's in, doch verzoeker wist dit op. Hij ging voorzichtig te werk en werkte vooral 's avonds.*” Voorts betoogt verzoeker dat niet kan betwist worden dat hij een risicoprofiel heeft nu hij beschouwd dient te worden als behorende tot de specifieke sociale groep van jonge verwesterde Afghanen. Na verwijzing naar de UNHCR-definitie van sociale groep argumenteert verzoeker dat enerzijds de gepercipieerde verwestering er duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en anderzijds jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. Verzoeker citeert vervolgens Asylus, “*Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021*”, 23 september 2021, p. 29 (internetlink) en stelt dat terugkeerders uit Europa, omdat ze opvallen, eerst en vooral het risico lopen geïsoleerd te worden door de Taliban.

Hij verwijst vervolgens naar een studie van F. Stahlmann waarin wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest, voldoende is om door deze beweging geïsoleerd te worden (F. STAHLMANN, “*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*”, Asylmagazin 2019, (276) 279) en citeert een passage uit L. SCHUSTER en N. MAJIDI, “*What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*”, Migration Studies 2013, (1) 11. Verzoeker stelt dat naast het feit dat verwesterde terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als besmet, er ook een stigma of failure bestaat, wat wordt besproken in L. SCHUSTER en N. MAJIDI, “*Deportation Stigma and Re-migration*”, Journal of Ethnic and Migration Studies 2015, (635) 635- 636. 635-652. Terugkeer wordt binnen de gemeenschap vaak gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en de terugkeerder wordt beschouwd als een mislukking. Ook binnen de familie kan er sprake zijn van een stigma of failure bijvoorbeeld omdat de familie veel geld heeft betaald voor de reis naar Europa, terwijl het beschikken over

sociale en familiale netwerken essentieel is om te overleven in Afghanistan. Verzoeker verwijst ook nog naar E. BOWERMAN, *"Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans"*, Forced Migration Review, 2017, (78) 79 waarin dit wordt bevestigd. Volgens verzoeker blijkt ook uit onderzoek van de wetenschappers Ceri Oeppen en Nassim Majidi uit 2015 naar vrijwillige teruggekeerde Afghanen uit Europa dat re-integratie een langdurig en complex proces is dat praktische en sociaal-culturele elementen omvat en afhankelijk is van lokale sociale netwerken en sociaal kapitaal. Verzoeker citeert vervolgens uit EASO Country of Origin Information Report, *"Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, December 2017 en stelt dat doordat jonge verwesterde Afghanen bij terugkeer worden gezien als besmet en als een mislukking zij het risico lopen het slachtoffer te worden van geweld en afwijzing binnen de gemeenschap. Eisen dat Afghanen vervolging zouden vermijden door het *"spel mee te spelen"* zou in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden. Verzoeker citeert vervolgens het EASO-verslag (2020) en besluit dat Afghanen die zich identificeren met westers waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen, omdat zij kunnen worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen. De daden waaraan personen onder dit profiel kunnen worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging, zo meent verzoeker en hij stelt dat het risico op vervolging door de Taliban zowel op het platteland als in de steden nog groter is geworden na de machtsovername. Volgens verzoeker loopt een verwesterde Afghaan die voor langere tijd in het buitenland verblijft een zeer groot risico om te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin. Hij meent in hoofdorde aanspraak te kunnen maken op de vluchtelingenstatus. Verzoeker is verder van mening dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde meent verzoeker aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus en wijst er vooreerst op dat de situatie in Afghanistan bijzonder precair is. Onder verwijzing naar persartikels stelt verzoeker dat de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd heeft en het Islamitisch Emiraat van Afghanistan heeft uitgeroepen. De humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan is sinds augustus 2021 drastisch verergerd en de huidige situatie niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record (VN, *Violences contre les civils en Afghanistan: record sans précédent au cours des six premiers mois de 2021*, 26 juillet 2021 (internetlink)) en de situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren (De Tijd, *Geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan voor afgewezen asielzoekers*, 16 augustus 2021 (internetlink)) zo betoogt verzoeker. Hij verwijst in dit verband ook naar de beslissing van het CGVS om beslissingen in Afghaanse dossiers op te schorten tot januari 2022. Verzoeker citeert vervolgens uit UNHCR, *Position on Returns to Afghanistan*, 17 augustus 2021, waarin beklemtoond wordt dat de recente ontwikkelingen de behoefte aan bescherming van Afghanen doen toenemen, dat alle verzoeken moeten behandeld worden volgens eerlijke en efficiënte procedures, dat er geen intern vluchtalternatief beschikbaar is en dat deze recente ontwikkelingen moeten in aanmerking worden genomen indien een nieuw verzoek wordt ingediend. Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar verschillende persartikels van augustus 2021 dat de door de Taliban gemaakte beloftes met een korrel zout moeten worden genomen nu er geen enkele garantie is dat zij niet zullen terugkeren naar hun eerder schrikbewind en wijst er op dat de overname door de Taliban een verslechtering van de veiligheidssituatie tot gevolg heeft.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming vooreerst omdat de gehele provincie Wardak als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden. In tegenstelling tot de beweringen van de verwerende partij moet Wardak als zeer onveilig worden beschouwd en verzoeker verwijst hiervoor naar het rapport van EASO, waarvan hij een passage citeert (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf).

Verzoeker betoogt dat verwerende partij heeft nagelaten een concrete analyse te maken van het district van verzoeker, dat onder de controle staat van de Taliban. Ook de omringende districten staan onder de controle van de Taliban stelt verzoeker (<https://www.longwarjournal.org/mapping-taliban-control-in-afghanistan>). Hij verwijst vervolgens naar het huidige reisadvies voor Afghanistan (https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan). Het staat volgens verzoeker buiten kijf dat personen die in Wardak wonen een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld ingevolge een binnenlands gewapend conflict en wijst er op dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en datum van vertrek uit Afghanistan. Ondergeschikt wijst verzoeker er op dat *"twijfels over de woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan zijn vaak maar een louter vermoeden dat voortvloeit uit het verhoor door de verwerende partij, en niet rechtstreeks uit bewijselementen. Uit een eerste vermoeden een tweede afleiden, namelijk de*

mogelijkheid dat de aanvragers reëel verblijfsalternatief hebben in een derde land, is een argument dat niet kan worden opgenomen in de wet.” Verzoeker wijst er op dat dit argument ook al veroordeeld werd door het Hof van Cassatie (Cass. 22 januari 2009 C.06.0427.F).

Verzoeker wijst er nog op dat hij in geval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en dat indien hij geen verblijfsvergunning zou krijgen en gerepatriëerd zou worden er moet gegarandeerd worden dat de ontvangende staat effectief en in praktijk in staat zal zijn verzoeker te beschermen tegen het risico op een onmenswaardig bestaan, wetende dat er geen overname overeenkomst bestaat tussen de landen in kwestie (België en Afghanistan). Ook de psychologische ontredde die dit bij hem teweeg zou brengen zal overeenstemmen met een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Ondergeschikt betoogt verzoeker, de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Elgafagi in herinnering brengend, dat door de loutere aanwezigheid van verzoeker in Afghanistan in het algemeen en in zijn district in het bijzonder, hij een reëel risico op de in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging loopt en verwijst daarvoor naar de hoger geciteerde rapporten. Wat betreft zijn persoonlijke omstandigheden stelt verzoeker dat hij afkomstig is uit het district Maidan Shar, slechts beperkte scholing heeft genoten en reeds meerdere jaren uit Afghanistan is vertrokken. Er zijn geen elementen die aantonen dat verzoeker over voldoende maturiteit beschikt om ook bij terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst te bereiken en zijn familie die aldaar verblijft. Er kan volgens verzoeker redelijkerwijze aangenomen worden dat hij gelet op de bovenvermelde beschreven veiligheidssituatie, zijn langdurig verblijf in het buitenland, zijn beperkte scholing een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst. Gelet op de nog steeds precare, complexe en ernstige situatie in het district Maidan Shar, leidt verzoekers kwetsbaar profiel ertoe dat hij in vergelijking met andere burgers op weg naar het district Maidan Shar over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Deze persoonlijke omstandigheden hebben tot gevolg dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en de beslissing van het bureau juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 20 oktober 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (7) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota dd. 23 november 2022 neer, waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) foto van het lijk van vader; (2) filmpje over de inval in de woning.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

5.2. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees voor represailles door de taliban omwille van het feit dat hij logistieke steun verleende aan de ALP-commandant A.H., waarmee zijn vader goede contacten had, in zijn dorp Osmanhel in de provincie Wardak.

De kern van verzoekers vluchtrelaas kan worden samengevat als volgt. Verzoekers vader werkte voor de ALP commandant A.H. en liet verzoeker op een gegeven ogenblik eten brengen naar de controleposten. Na een aantal maanden ontdekte de taliban dit en werd hij op een nacht ontvoerd en vastgehouden. Door een bombardement werd de schuur waarin hij werd vastgehouden geraakt en verzoeker kon van de chaos gebruik maken om te ontsnappen. Verzoeker bleef vervolgens drie tot vier maanden in het huis van zijn ouders waar zijn verwondingen verzorgd werden, waarna zijn vader het veiliger achtte dat hij het land zou verlaten. Verzoeker verliet Afghanistan samen met zijn neef, die eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende in België, maar wiens problemen volgens verzoeker geen verband houden met de zijne.

Verzoeker legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming kopieën neer van zijn taskara, de taskara van zijn vader, een document waarin zijn vluchtrelaas wordt bevestigd en een verslag van het opvangcentrum over zijn gedrag in het centrum. De kopieën van de taskara van verzoeker en verzoekers vader tonen verzoekers identiteit en herkomst aan, maar deze worden niet betwist door verwerende partij. De documenten van het opvangcentrum bevatten een beschrijving van verzoekers gedrag in het opvangcentrum en zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing wordt in de email van 25 maart 2022 van Fedasil weliswaar verwezen naar schooldocumenten, maar werden deze niet toegevoegd. Ook in de loop van de procedure voor de Raad werden deze niet bijgebracht.

Het getypte document met betrekking tot verzoekers vluchtrelaas, wordt hierna besproken. De foto die verzoeker bij aanvullende nota neerlegt, en waarvan hij verklaart dat het om het lijk van zijn vader gaat, bevat de afbeelding van een man in een gewaad. In zoverre het om een overleden man, gaat kan uit deze foto niet worden afgeleid dat het om verzoekers vader zou gaan, noch in welke omstandigheden of waar deze persoon zou zijn overleden. Wat het filmpje betreft dat bij aanvullende nota werd neergelegd, stelt de Raad vooreerst vast dat het filmpje niet vergezeld gaat van screenshots van de beelden ervan noch van een transcriptie en voor eensluidend verklaarde vertaling van wat in het filmpje gezegd wordt. Bovendien kan de bijlage bij de aanvullende nota niet geopend worden en kan de Raad in de actuele stand van zaken geen kennis nemen van de inhoud ervan. In zoverre in de aanvullende nota een beschrijving wordt gegeven van wat er op dit filmpje zou te zien zijn, kan dit niet worden geverifieerd. Bijgevolg dient dit stuk in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006

houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de debatten te worden geweerd.

Verzoeker heeft een inspanning geleverd om zijn verklaringen aan de hand van documenten te staven. De Raad stelt evenwel vast dat de neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na grondige lezing van het administratief dossier, het verzoekschrift, de landeninformatie en aanvullende nota's bijgebracht door beide partijen en hun opmerkingen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem beweerde problemen met de taliban omwille van zijn medewerking met een ALP-commandant voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt, omdat zijn verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Zo stelt de Raad vast, in navolging van de bestreden beslissing, dat verzoeker vage en uiteenlopende verklaringen aflegt over zijn beweerde samenwerking met commandant A.H., van de Afghaanse lokale politie in zijn geboortedorp. Verzoeker verklaarde hierover initieel dat hijzelf naar de controleposten moest gaan en bijvoorbeeld water en brood moest brengen en dat hij dat gedurende een lange periode deed (notities PO, p. 6), maar stelt later tijdens het interview, gevraagd naar de dingen die hij moest doen dat hij hen alles moest brengen wat ze nodig hadden, zoals water en sigaretten maar dat hij dit niet lang deed, een korte periode (notities PO, p. 12). Verder kan verzoeker weinig details geven over de verhouding tussen zijn vader en deze commandant, om welke reden zijn vader met hem samenwerkte en verzoeker ook inschakelde bij het bevoorraden van de controle posten. Uit zijn verklaringen blijkt dat de taliban aanwezig was in zijn district en dat hij stopte met school omdat er veel gevechten waren (notities PO, p. 5). Het is dan ook minstens merkwaardig te noemen dat zijn vader hem meermaals naar de controlepost zou sturen zonder daarbij verdere uitleg te geven of zonder specifieke voorzorgsmaatregelen te nemen. Gevraagd waarom zijn vader hem dit liet doen, aangezien hij zijn zoon op die manier in een gevaarlijke situatie bracht, stelt verzoeker enkel dat zijn vader het ook deed en dus wou dat hij het ook deed (notities PO, p. 12).

Zelfs rekening houdend met de jonge leeftijd van verzoeker, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen over de duur van zijn activiteiten voor deze commandant tegenstrijdig zijn en dat zijn verklaringen hierover voor het overige weinig doorleefd, vaag en niet overtuigend zijn, zodat in de bestreden beslissing op goede gronden wordt besloten dat verzoeker zijn samenwerking met deze commandant voor zijn vertrek niet aannemelijk maakt, noch de samenwerking tussen zijn vader en deze commandant. De Raad stelt vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht werpen op deze bevindingen en de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn samenwerking met deze commandant. Waar hij stelt dat hij een zeer gedetailleerd relaas heeft gegeven van de gebeurtenissen, zonder dit verder te concretiseren en dat de samenwerking 5 à 6 maanden had geduurd, gaat hij er aan voorbij dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van verzoekers samenwerking met deze commandant en dat hij verder ook vage verklaringen aflegde over de aard van zijn samenwerking en dat verzoeker geen plausibele verklaring heeft voor het feit dat zijn vader hem zonder specifieke voorzorgsmaatregelen zou blootstellen en dergelijke risicovolle activiteiten. Dat hij vooral 's avonds werkte en dus nooit onvoorzichtig te werk ging, zoals hij voor het eerst in het verzoekschrift opwerpt, kan bezwaarlijk als een voorzorgsmaatregel gelden in een gebied en periode waarin er, volgens verzoekers verklaringen, veel gevechten waren en de taliban aanwezig was.

Dat zijn vader al lang samenwerkte met deze commandant en dat zijn vader dit is blijven doen tot aan de machtsovername, zoals hij betoogt in het verzoekschrift, kan evenmin overtuigen nu dit eveneens vage en loutere beweringen betreft, die hij op geen enkele wijze weet te staven of concretiseren.

Verder stelt de Raad in navolging van de bestreden beslissing dat verzoekers relaas inzake zijn ontvoering door de taliban en de wijze waarop hij kon ontsnappen uit de schuur waar hij werd vastgehouden, evenmin geloofwaardig is, nu de ontvoering door de taliban van verzoeker niet in verhouding staat tot het beweerde profiel van verzoeker als een jongen die slechts water, brood en sigaretten bracht naar de controlepost. Dat de taliban speciaal vier talibs naar verzoekers huis zouden sturen om hemzelf te ontvoeren, terwijl de hele familie volgens zijn verklaringen in een kamer was op dat ogenblik (notities PO, p. 12) is weinig geloofwaardig in het licht van zijn verklaringen dat zijn vader al lange tijd met de commandant van het ALP samenwerkte. Verder verklaarde verzoeker pas na confrontatie met het disproportionele karakter van

de ontvoering dat zij hem wilden rekruteren, waardoor minstens de indruk ontstaat dat verzoeker zijn relaas opbouwde of aandikte naargelang het persoonlijk onderhoud vorderde.

Wat er ook van zij, is verzoekers verklaring dat de taliban hem wou rekruteren weinig aannemelijk in het licht van de beschikbare landeninformatie, die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (Landinfo, "Afghanistan: Recruitment to Taliban", 29 June 2017). Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in Afghanistan na het vertrek van ISAF in 2014 intensiverde, dat de taliban in steeds meer gebieden aanwezig waren en dat door het onveiligheidsgevoel veel Afghaanse burgers minder vertrouwen stelden in de Afghaanse overheid, waardoor meer en meer Afghanen zich spontaan bij de taliban aansloten, daarbij ook aangemoedigd door het loon dat de taliban aan hun strijders betaalden (Landinfo, p. 12). Hierover wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Uw verklaring dat de taliban u ontvoerde om u vervolgens onder dwang te rekruteren kan bovendien niet overtuigen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat het conflict in Afghanistan intensiever is geworden sinds het vertrek van de International Security Assistance force (ISAF) in 2014 (zie "landeninformatie", document 2, p.7 en document 2, p.7-9). Hierdoor nam het onveiligheidsgevoel onder Afghaanse burgers toe en het vertrouwen in de Afghaanse overheid af waardoor meer Afghanen zich spontaan aansloten bij de taliban (zie "landeninformatie", document 2, p.8). Bovendien verdwenen door het vertrek van de internationale troepen verscheidene jobs in Afghanistan. Aangezien de taliban hun strijders een loon uitbetaalde, werd het nog aantrekkelijker voor Afghanen om zich bij de taliban te voegen (zie "landeninformatie", document 2, p.12, 14). Gezien het ruime aanbod van vrijwillige strijders moest de taliban minder Afghanen dwingen om hen te voegen. Er is dus geen sprake van systematische gedwongen rekrutering zoals u verklaart (zie "landeninformatie", document 2, p.19). Gedwongen rekrutering gebeurt slechts per uitzondering en hierbij focust de taliban zich op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd kunnen vormen zoals mensen met een militaire achtergrond of specifieke vaardigheden (zie "landeninformatie", document 2, p.8, 9 12, 14). U beschikt echter niet over het profiel waarnaar de taliban op zoek gaat bij gedwongen rekrutering. U beschikt namelijk niet over enige militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban. Het blijft hierbij bovendien onduidelijk waarom de taliban al die tijd en middelen zou investeren om iemand die reeds samenwerkte met de overheid te overtuigen om voor hen te strijden. Na confrontatie met deze vaststelling, kwam u niet verder dan de herhaling dat er geen enkele andere reden was waarom de taliban u wou rekruteren buiten dat u eten leverde aan de ALP (CGVS p.12)."* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier volledig ongemoeid laat en neemt deze dan ook over. De Raad wijst er op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen door de bevindingen van de verwerende partij aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen en kan slechts vaststellen dat verzoeker hier in gebreke blijft.

Tenslotte is de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, van oordeel dat verzoekers verklaringen over zijn verblijf in het huis van zijn ouders gedurende drie tot vier maanden nadat hij uit de schuur waar hij zou zijn vastgehouden door de taliban, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen fundamenteel ondermijnen, gelet op de door hem geschetste omstandigheden. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij na zijn ontvoering in hetzelfde huis verbleef als waaruit hij was ontvoerd door de taliban en dat zijn verwondingen gedurende al die tijd werden verzorgd door iemand uit het dorp (notities PO, 11, 14). Indien verzoeker daadwerkelijk thuis ontvoerd werd door de taliban en vervolgens aan een bombardement ontsnapte en drie tot vier maanden werd verzorgd door iemand uit het dorp, is het niet aannemelijk dat dit niet zou opgemerkt worden door de taliban, zelfs indien nog zou aangenomen worden dat de taliban initieel dachten dat verzoeker gedood werd. Bovendien, indien verzoeker door de taliban ervan beschuldigd werd achter het bombardement te zitten, zoals hij verklaart (notities PO, p. 11, 13), ligt geen plausibele verklaring voor waarom zij niet naar het ouderlijk huis kwamen om te controleren of hij werkelijk dood was, zoals hij verklaart (notities PO, p. 13) of om represailles te nemen tegen verzoekers familie onmiddellijk na het bombardement. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondermijnd door **het gedrag dat u stelde na uw ontvoering**. Nadat u er op wonderbaarlijke wijze in slaagde om te ontsnappen aan de taliban bleef u immers nog drie tot vier maanden in uw eigen huis wonen (CGVS p.11). Van iemand die net uit de handen geglipt was van de taliban kan evenwel verwacht worden dat die alles in het werk zou stellen om niet opnieuw in handen te komen van de taliban. Dat u desondanks verschillende maanden in hetzelfde huis verbleef als hetgeen waaruit u ontvoerd werd, kan dan ook allesbehalve overtuigen. Uw verklaring dat het gevaar beperkt was aangezien iedereen dacht dat u overleden was, biedt hierbij geen verschoning (CGVS p.11). U legde hierover immers tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u enerzijds aan dat niemand u zocht aangezien iedereen vermoedde dat u was omgekomen in de aanvallen op de taliban, maar anderzijds gaf u aan dat de taliban u wel zocht omdat ze u verantwoordelijk achtte voor diezelfde aanslag (CGVS p.11). Geconfronteerd met het vreemde gedrag om in uw eigen huis te blijven wonen ondanks het gevaar dat u liep, gaf u aan dat u nergens anders heen kon (CGVS p.13). U had evenwel*

een zus die in Nangarhar leefde en waar u tijdelijk terecht zou kunnen (CGVS p.7). Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan de verklaring dat de taliban u overal zou vinden (CGVS p.13). In een situatie waarbij u net uit de handen geglipt bent van een lokale groep talibs, lijkt een verblijf bij uw zus in Nangarhar alsnog interessanter dan een verblijf in uw eigen huis. Bovendien komen uw verklaringen over deze drie tot vier maanden die u nog in uw huis verbleef weinig doorleefd over. Gevraagd naar de wijze waarop u zich deze maanden bezig hield, gaf u aan dat u niets kon doen vanwege uw verwondingen (CGVS p.13). Van iemand die zich 3 tot 4 maanden moest verbergen van de buitenwereld kan enige doorleefdheid verwacht worden. U bleef hierbij duidelijk in gebreke. Tot slot is het opvallend dat uw familie drie tot vier maanden heeft kunnen verbergen dat u levend en wel in hun huis verbleef. U gaf namelijk aan dat er herhaaldelijk een dokter naar uw huis kwam (CGVS p.11). Dat een dokter plotseling verschillende bezoeken aan uw huis bracht, moet namelijk zijn opgevallen in de buurt. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat deze bezoeken in het geheim gebeurde en dat het geen echte dokter was (CGVS p.14). Deze verklaring kan evenwel niet volstaan. Dat de dokter geen echte dokter was, wilt immers niet zeggen dat deze man in de buurt gekend stond als de persoon die gewonden verzorgde. Daarnaast blijft het opvallend dat deze dokter herhaaldelijk uw huis kon betreden zonder dat een buurtbewoner dit opmerkte." De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel verweer voert tegen deze concrete motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Uit de vertaling van het door verzoeker neergelegde getypte document met betrekking tot zijn problemen, blijkt dat het om een zeer summiere samenvatting van verzoekers vluchtrelaas gaat, dat afkomstig is van een niet nader gespecificeerde bron en geen informatie bevat die bovenstaande analyse zou kunnen ombuigen. Met betrekking tot dit document, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *"De bevestiging van uw problemen betreft een getypt document met een stempel dat door eender wie kan worden nagemaakt. Een dergelijk document heeft dan ook nagenoeg geen bewijswaarde. Bovendien betreft deze brief slechts een herhaling van uw verklaringen die zonder enig extra bewijs bevestigd worden. Gezien het gesolliciteerde karakter van deze brief, kan het document de bovenstaande appreciatie niet ombuigen."* De Raad stelt vast dat verzoeker deze pertinente motieven op geen enkele wijze betwist en neemt deze dan ook onverkort over.

Waar verzoeker in de aanvullende nota aanvoert dat zijn vader vermoedelijk 45 dagen geleden werd vermoord en ter staving een foto en een filmpje neerlegt, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar wat hierover werd uiteengezet in punt 5.2. van dit arrest en herhaalt dat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van het filmpje en dat uit de foto niet kan blijken dat het daadwerkelijk om verzoekers vader zou gaan, noch dat deze persoon is overleden in de door verzoeker beweerde omstandigheden.

Waar hij verder nog aanvoert dat hij slechts kan vertellen wat hij wist en niet meer kan vertellen en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden niet de kern van zijn relaas betreffen, volstaat dit geenszins om bovenstaande analyse om te buigen, waarin wordt uiteengezet waarom verzoeker de beweerde problemen met de taliban voor zijn vertrek niet geloofwaardig zijn in de door hem geschetste context.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn. Verzoekers theoretische betoog inzake het voordeel van de twijfel kan niet anders doen besluiten nu hij de pertinente motieven en bevindingen in de bestreden beslissing met betrekking tot zijn vluchtrelaas niet weet te weerleggen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, rekening houdende met de door verzoeker voorgelegde en hierboven besproken documenten, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad vast dat verzoeker de door hem aangevoerde problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk maakt.

5.3. Verzoeker voert ook aan dat hij een risicoprofiel heeft omdat hij behoort tot de groep van jonge verwesterde Afghanen. Hij betoogt dat gepercipieerde verwestering er voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde Westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

5.3.1. In zoverre wordt geargumenteerd dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is.

Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesties*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ('deugdzaamheidsbevordering') verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door "*amr bil-maruf*" of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds

lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders.

Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd.

Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken

zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

5.3.2. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als

vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De loutere stelling dat verzoeker een risico profiel heeft en dat hij behoort tot de groep van jonge verwesterde Afghanen, die hij overigens niet staft met concrete elementen of stukken, volstaat niet om aan te tonen dat hij zich de Westerse normen en waarden eigen heeft gemaakt of dat hij blijf geeft van verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij dit opgeeft. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker een jonge man is van bijna negentien jaar oud die in België is aangekomen toen hij 17 jaar oud was en dus zijn vormende jaren grotendeels in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pashtun origine te zijn, de dominante ethnie in Afghanistan en in verzoekers regio van herkomst Wardak (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, august 2022, p. 191) na de machtsovername, en dat verzoeker nog familieleden heeft in zijn regio van herkomst (notities PO, p. 7) zodat verzoeker redelijkerwijze in staat moet worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en in staat moet worden geacht deze in acht te nemen.

Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie en literatuur zoals vermeld in punt 2 van dit arrest en zijn verblijf in het Westen, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom vervolging of onmenselijke behandeling riskeert bij een terugkeer naar Afghanistan. Waar verzoeker nog aanvoert dat terugkeer in de gemeenschap vaak wordt gezien als een bewijs van criminaliteit of luiheid en dit een stigma van mislukking met zich kan meebrengen, herhaalt de Raad dat stigma en uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen herhaalt de Raad dat nergens in de aanwezige informatie blijkt dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging.

Voorts maakt de verzoeker, zoals hierboven uiteengezet niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Aangezien niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering omwille van zijn verblijf in het buitenland.

Waar verzoeker nog verwijst naar de plotse verslechtering van de veiligheidssituatie, het gegeven dat de taliban op korte tijd Afghanistan hebben heroverd en het Islamitisch Emiraat van Afghanistan hebben uitgeroepen en verder ook verwijst naar berichtgeving over Afghanistan die dateert van onmiddellijk na de machtsovername in augustus 2021 om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §

2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker met dergelijke algemeen betoog niet aantoont dat de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan dermate verslechterd is dat elke persoon die naar Afghanistan terugkeert, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan onmenselijke behandeling of bestraffing of foltering in de zin van voormeld artikel, en verwijst voor wat betreft de analyse van de veiligheidssituatie naar wat hierna besproken wordt in punt 6.4. van dit arrest.

6.3. Met betrekking tot de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolgving in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA *“Country Guidance Afghanistan”* van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

6.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen.

Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (‘predominantly’) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die *in casu* ter beschikking is, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem.

Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de

talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan ongemoeid laat en evenmin informatie bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat bovenstaande analyse niet correct zou zijn.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade

omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip *“ernstige en individuele bedreiging”* tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze *“Country Guidance”* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de

subsidiare beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen

beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van ‘riots’, ‘protests’ en ‘strategic developments’ worden hierin opgenomen (COI Focus van 13 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). Voor de provincie Wardak, vanwaar verzoeker verklaart afkomstig te zijn werden 14 veiligheidsincidenten gecodeerd is volgens deze informatie de provincie met het zevende laagste aantal veiligheidsincidenten. ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Wardak kende ACLED aan 2 incidenten geoprecisiecode 3 toe. Het gaat om een arrestatie van twee voormalige soldaten (*violence against civilians*) en de ontploffing van een landmijn waarbij minstens zeven burgers gewond raakten (*explosion/remote violence*).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. ‘incidents with at least one recorded fatality’, over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘unexploded ordnance’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo’n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP’s) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Het door verzoeker geciteerde rapport van EASO, "*Afghanistan Security Situation Update*", van september 2021, dateert van voor de hoger geciteerde landeninformatie, betreft de verslagperiode 1 maart 2021 tot 31 augustus 2021 en bevat, wat de veiligheidssituatie betreft, slechts informatie tot 13 augustus 2021 (EASO, p. 6). Zoals hoger aangehaald is de veiligheidssituatie sinds de machtsvername door de taliban drastisch gewijzigd, zoals blijkt uit de analyse van de hoger geciteerde recentere bronnen, waaronder het EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022 en de COI Focus van 13 september 2022, zodat de informatie in het door verzoeker geciteerde EASO rapport van september 2021 niet langer up to date is en bijgevolg bovenstaande analyse niet kan ombuigen. Hetzelfde geldt voor het door verzoeker geciteerde reisadvies van het ministerie van Buitenlandse Zaken, dat overigens geen concrete informatie met betrekking tot de actuele veiligheidsinformatie in Afghanistan bevat maar slechts een algemeen advies is aan Belgische staatsburgers. In zoverre verzoeker met verwijzing naar het verouderde EASO rapport betoogt dat het niveau van het willekeurig geweld in de provincie Wardak dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze provincie, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, stelt de Raad vast dit geenszins blijken uit de meest recente gegevens met betrekking tot deze provincie zoals hierboven aangegeven en waaruit blijkt dat Wardak volgens de COI Focus de provincie met het zevende laagste aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan is.

Uit het voorgaande blijkt dat niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een actueel (zeer lage mate) van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Wardak zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoeker voert aan dat hij uit het district Maidan Shar komt, dat hij niet over voldoende maturiteit beschikt om gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten en dat dit risicoverhogende factoren zijn die resulteren in een kwetsbaar profiel. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoeker een jonge meerderjarige man is van Pashtoun origine en dat het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Wardak zeer laag is. De loutere omstandigheid dat hij al enkele jaren uit Afghanistan is vertrokken en een beperkte scholing zou hebben, betekent niet dat verzoeker niet de nodige maturiteit zou hebben om gevaarlijke situaties in te schatten en minder weerbaar zou zijn om zich in veiligheid te brengen indien nodig of dat hij om die reden als kwetsbaar kan worden beschouwd in het licht van de veiligheidssituatie in Wardak. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij er in slaagde om zelfstandig naar Europa te reizen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. De door verzoeker aangevoerde persoonlijke omstandigheden kunnen, gelet op de beschikbare landeninformatie met betrekking tot mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Wardak, niet worden beschouwd als omstandigheden waardoor verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een actueel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld in deze regio.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET